

flere af de Forslag, der i den Retning er stillede af Kommissionen, kan jeg fuldt ud tiltræde. Dette gælder saaledes Bestemmelserne om et betryggende Valg af den næringsdrivendes Person, om det fornødne Tilsyn med Beværterpersonalet, om en passende Antalsbegrænsning for Beværtningerne og om Indførelse af Syndikatdrift, saaledes som dette findes udtrykt i Lovforslagets § 13. De Bestemmelser, jeg her har nævnt, er blevet udførligt gennemgaaet baade af den højtærede Indenrigsminister, da han forelagde Lovforslaget, og senere af de ærede Medlemmer fra Nibe (Kvist) og Fredericia (L. Rasmussen); jeg skal derfor ikke komme nærmere ind paa en Omtale af dem, forsaavidt jeg er i Overensstemmelse med det foreliggende Forslag. Dog maa jeg med Hensyn til den Begrundelse, som Kommissionsforslaget har fremsat for Indførelsen af Syndikatdrift, hvilken Begrundelse findes anført i Kommissionens Betænkning Side 10, Stykkerne 5, 7 og 8, tage udtrykkeligt Forbehold, da jeg mener, at Beværterne lige saa vel som andre Borgere maa have Ret til at slutte sig sammen til Varetagelse af fælles Interesser, ogsaa ved at gøre Brug af Stemmeseddelen. Og jeg maa lige saa afgjort tage Forbehold overfor Flertallet, naar dette mener, at Syndikatdrift kan bruges som et Gennemgangsled til fuldstændigt Alkoholforbud. Maa jeg i denne Forbindelse sige, at jeg er en bestemt Modstander af Alkoholforbud. Jeg bekender at høre til dem, der ikke forstaa den dybere Mening i, at fordi et lille Mindretal af Personer misbruger de stærke Drikke, skal der gennemføres et Forbud, som rammer det langt overvejende Flertal af Mennesker, der aldrig har gjort sig skyldige i saadant Misbrug. Jeg kan forstaa, og jeg kan billige, at Samfundet skrider ind overfor dem, der misbruger de stærke Drikke og derved fører sig selv og andre i Ulykke, men at straffe alle de ædruelige ved at krænke deres personlige Frihed, fordi et lille Mindretal ikke kan holde Maade, det forstaaer jeg ikke, og det billiger jeg ikke. Det forekommer mig, at Udviklingen her i Landet gaar i en mærkværdig skæv Retning. Saa længe jeg har beskæftiget mig med dansk Politik, har jeg set alle Bestræbelser gaa i Retning af at skaffe Befolkningen mere og mere politisk Frihed. Den Grundlov, vi fik i 1915, har jo allerede efter adskilliges Mening i dette høje Ting overlevet sig selv. Den Udvidelse af den politiske Frihed, som blev givet i 1915, er ikke længere stor nok, og

efter hvad der siges, skal vi snart til at tale sammen, i alt Fald under den forestaaende Valgkamp, om der ikke skal skaffes endnu mere politisk Frihed. Det er der maaske i og for sig ikke noget at sige til; de, der mener, at vi ikke har politisk Frihed nok, maa selvfølgelig have Lov til at arbejde for at skaffe os noget mere. Men det mærkelige er efter min Opfattelse, at de, der arbejder for mere politisk Frihed, gør alt, hvad de kan, for paa alle Omraader at indskrænke den personlige Frihed. Jeg lægger i alt Fald først og fremmest Vægt paa at bevare min personlige Frihed. Jeg kan ikke føle mig tilfredsstillet ved, at der gives mig et vist Maal af politisk Frihed, som jeg kan anvende med visse Aars Mellemrum, medens derimod min personlige Frihed bliver krænket hver eneste Dag. Jeg synes, at en demokratisk Udvikling maatte ogsaa gaa i Retning af saa vidt muligt at sikre Individernes personlige Frihed. Men Udviklingen gaar efter min Opfattelse i den stik modsatte Retning, dens Opgave er, ved Siden af at skaffe saa megen politisk Frihed som muligt, i saa høj Grad som muligt at indskrænke den personlige Frihed.

Hertil vil jeg gerne føje et Par Ord om Afholdsbevægelsen. Jeg tror, at hvis Afholdsbevægelsen var blevet paa Frivillighedens Vej og ikke var slaaet ind paa Forbudskravet, vilde den være kommet langt videre i sine Bestræbelser for at fremme Ædrueligheden her i Landet, thi saa vilde den have bevaret alles Sympati og Støtte i Arbejdet mod det smukke Maal, den oprindeligt satte sig. Naar den nu har sat Kravet om Forbud paa sin Fane, vil dette sikkert — ja, det er for saa vidt allerede sket — fremkalde en Modbevægelse fra deres Side, der kræver den personlige Frihed respekteret, og som ikke vil finde sig i, at denne søges bastet og bundet gennem Tvangs- og Forbudsbestemmelser. Jeg har fundet Anledning til at gøre disse Bemærkninger, for at ærede Medlemmer skal kunne forstaa, hvorfor jeg som Medlem af Ædruelighedskommissionens konservative Mindretal — saaledes kaldte den højtærede Indenrigsminister forleden det Mindretal, jeg hører til — paa nogle Punkter har maattet tage Afstand fra Kommissionsflertallets Indstilling. Dette vil selvfølgelig medføre, at paa de Omraader, hvor min Meningsfælle i Kommissionen og jeg har maattet tage Afstand, vil vi ogsaa under Sagens videre Behand-